

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608067511296/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

»Ordets, Runen, ugyldig, ved at give sig hende, Jærnet, i Væld – ja, søge sig Hjemstavnret på »Bjærgets, hos hende, som dets ydmyggeste Træl! Men – dér gik hun jo alt med Brynte, dets Herre!

O Gud – Herre? Her!

Han blinkede mod liden deroppe. Den tændtes af de Finner, som Erik Låspe og Bjälbo-jarlen kaldte ind at lære »Bjærgets Bønder Jærnets Kunst – og den flammede over deres Lig, kastede som Ved i dens Gab af deres Lærlinge. Og den luede for disse, for »Bjærgmændene, i Osmundsovn, i to Århundreder – til den, i Vallon-Indvandringens og »Bjærg-Privilegiernes Dage beskinnede dem som Trælle højest oppe fra Jules du Ponts Masovn. For at sluge *hans* Efterkommer i sytten Led, Melcher Hvitlock, da hans fejlslagne Forsøg med den nye Franche-Comté Metode, Februar-Revolutionen og hans Sonners Gæld truede med at slukke den ...

Og nu –? Mer end nogen kendte Steffan Planen: Brynte skulde føre du Pont'ernes Barn tilbage til det fædrene Hjem, og Grubekarlens glemmes bag de gamle, »retmæssige« Herrere ...

Ret? Herrere? Her! Kun én kendte Jærnet: sig selv!

Og Steffan havde gjort *dem* ansvarlige, ja misundt dem, de, der hvirvledes bort i Mørket som Gnisterne fra Bålet deroppe – de, der var Fremmede her som han ...

Du tog Skuddet på dig, Brynte, Herre til Savolaxernes Ovn! Huskede du – og din Fader dens Navn? at Finner byggede den en Gang? Ak, Runen ramte jo ikke *jer* – I, der skal gå, som I kom! – men Susan, Pigen, der skulde gøre jer evige i jert Hjem, i Barn, ja Børnebørn! O ja, Brynte, tag det fra *hende*, om du kan! Og du er »Bjærget« Herre!

Han hørte Susan og Brynte, Hånd i Hånd, mumle Finnebønnen dér foran:

»För not danvåder och finskört
bevar oss, milder Herre Gud!
Ifrån jord och ifrån sol
och från allt ondt som flyger meilan himmel och jord!
Med de heliga namn:
Gud Fäder, Son och Helge Ande!«

»Ordets – hans Väben, nu søgte de til det at væрге sig mod deres eget!
»Alt ondt, der flyver mellem Himmel og Jorde« . . . *Døden* var det –